

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 671.

Felolvasó szerkesztő:
Bíró Pál.

Főmunkatárs:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 5 frt, félévre 2.50, negyedévre 1.25
Egyes szám ára 5 kr.
Kiadóhivatal: Landemann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legutányoabb árban közlünk.

A tanyás rendszer.

Thurzó-Füred, augusztus 10.

(bp.) Nagy horderejű kérdést pendített meg néhány fővárosi lap. Két magyar főúr, gróf Csáky Sándor és gróf Csáky Gyula munkája dolgozta ki a rendszert, mely ha sikerül, mindenesetre nagy szociális feladatokat lesz hivatva teljesíteni.

Arról van szó, hogy különösen az Alföldön, de Magyarország más helyein is, — egy részvénytársaság alakulandó és a szükséges tőke fölött rendelkező belgiumi szindikátus — nagyobb uradalmakat hosszabb időre vesz bérbé és azokon egy új gazdasági rendszert: »a gazdasági iparral egybekötött tanyarendszeres gazdálkodást« vezeteti be.

Hazánk mezőgazdasági érdekeinek megmentésére és istápolására mindenesetre gondolnunk kell és kötelességünk is. Sokféle eszmét vetettek már fel. A telepítés, közraktárak, gazdaszövetség, iskolázás, szőlő-rekonstrukció, vízszabályozás, tejgazdaság, műtrágya: ezek mindenesetre erősebb-gyengébb mértékben üdvös gondoskodások. De mindezek és még sok más mellett nagyon megszívlelendő terv ez a tanyás rendszer. Különösen pedig nálunk a Felvidék végvárának, a Bodrogköz rónái mellett elterülő lakosságnak szintén gondoskodnunk kell a mezőgazdasági viszo-

nyok helyes felvirágoztatásáról.

Már pedig abban a sok eszmében és tervben, amelyekkel eddig helyzetén, talán egy sem áll oly közel éppen a nagy munkástömeghez, a földéhes zsellérhez, — mint éppen ez az új tanyarendszeres gazdálkodás.

Nézzük csak, mit is akar ez? Ezen terv szerint »Agrária« név alatt az említett részvénytársaság birtokokat vesz bérbé az Alföldön 40 esztendőre, fizet a tulajdonosnak holdanként sokkal többet, mint amennyit a tulajdonos eddig elért, akár saját kezelésben, akár bérlét útján.

A birtokot felosztják ötven holdas gazdaságokra, ezekbe belehelyeznek családostól olyan embereket, a kiknek legnagyobb része eddig, mint cseléd, mint napszámos, mint zsellér, mint kubikos élt meg. Minden ilyen 50 holdas gazdaság, gazdagon fel lesz szerelve élő és holt leltárral. Minden tanyás kap lakóházat, pajtát, színt, sertés-ölt, görét, baromfi-ölt. Az élő leltár képezik: két igás ökröt, két derék kanca, három jó fejű tehén, négy koca. Kézhez kap ezenkívül 2—300 frtot, a mivel a gazdálkodást megkezdje és minden szerszámot. Az 50 holdas gazdasághoz tartozik mindezek felül: 100 darab gyümölcsfa, egy hold zöldésges kert, nagyszámu baromfi a nagykiterjedésű udvaron és szé-

rűskertben, 5 hold közlegelő és a szükséges trágyamennyiség a központból, ahol pár ezer darab ökröt hizlalnak.

Ennek ellenében köteles a gazda a társaságnak adni 47 hold mezőgazdasági termékeinek felét nyers állapotban és köteles évi 285 frtot fizetni (csak nyolc évig), a kapott fölszerelési tárgyak árának törlesztése fejében.

Ez a viszony a tanyás, illetve mondjuk a feles gazda és a társaság között.

Most vizsgáljuk tovább a tervnek kezelési oldalát.

Az a tanyás, a ki eddig csak 7—8 hónapig dolgozhatott és az évnek megmaradt 3—4 hónapra rendszeren felforgatta ugy anyagi, mint sokszor erkölcsi és mindenesetre lelki életrendjét is: — most rendszeres munkához, saját kis birodalmának észszerű műveléséhez foghat egész családjával együtt. A társaság pedig gondoskodni fog, hogy a kistermelés jellegéből kivetkőztetve a tanyás gazdálkodással egységes művelést teremtsen a birtoktesten. Ezzel is általános mezőgazdasági követelményeknek kíván eleget tenni, de különösen az egyes gazdákat az észszerű gazdálkodásra akarja kioktatni. Ilyképp tehát: a társaság állapítja meg a vetésforgót, (ebből nincsenek kizárva a kereskedelmi és kertészeti növények sem), szakembert küld egész

éven át minden nap, tanyáról-tanyára. Ezek a földmivelőt ellátják: jó tanácssal, utbaigazitással, felvilágosítással.

Most pedig lássuk a terv harmadik részét.

A társaság fölállít a birtoktest kellemében egy ipari és kereskedelmi központot. Innen vasúthálózat vezet majd az egyes tanyákhoz. Ebben a központban szeszgyár, kenderáztató és hámozó, malom, vajgyár és esetleg cukorgyár lesz működésben. Ezen a központ, — amely egy nagy kereskedelmi központ is képez, — a társaság átveszi a saját és jó árban a tanyás tulajdonát képező fele-fele rész terményt: a búzát, árpát, kendert, rozst, kukoricát, répát itt feldolgozza. Egyéb terményeknek piacot keres. A melléktermények, mint a tojás, baromfi, tengeri, nyul, toll, tej, borju, malac, csikó, zöldésg gyümölcs, — nem feleztetnek. De ezeket is itt tartozik a társaság, — mint a tanyás kizárólagos bevételét — árfolyam szerint értékesíteni.

Vázlatosan ez volna a tanyás rendszer. Ebben a rajzban ki van tüntetve pontos adatokkal minden, ami ennek a tervnek legpontosabb részeit képezi. Ebből a rajzból pedig leolvashatjuk simple et pure, milyen horderővel bírhat a tanyás rendszer Magyarország mezőgazdasági viszonyaira. Nem kell ide lelkesedő frázis, — fölösleges szó

TÁRCA.

Dönci tréfál.

Irta: Kállay Sándor.

— Dönci tréfál, Dönci nem hagyja el Katót! . . . Ugy-e, édes Dönci, ugye, drága Dönci?! . . .

Dönci nem felel; Dönci mélyen hallgat. Hogy is beszéljen egy arckép, melyet halványná tett az idő s kopottá az a sok csók, melyet Kató ajka titokban lehelt reá.

De azért Kató csak nem szünik meg kérdezni tovább:

— Ugy-e, Döncikém, az enyém maradt? Az igaz, hogy szóval nem ígérted soha . . . De beszéltél, beszéltél egy csöndes kis faluról, abban a faluban egy kis házikóról, melynek terebélyes eperrája alatt majd édes, boldog mosolylyal fogsz visszazogdolni a multra, a mult küzdelmeire, gyötrelmeire . . . de nem egyedül, hanem valaki mással . . . valaki mással, a ki téged szeret . . . sejteted, tudod, hogy szeret. . . Olyankor mindig mélyen szemembe néztél . . . Éreztem tekintetedből, megtudtam hangod reszketéséből, hogy nem gondolhatsz másra, mint Katóra . . . Ugy-e, Döncikém most te csak tréfálsz! . . .

Arcaján enyegő vonásai hirtelen komorrá váltak, karja aláhanyatlott s meredt szeméi az előtte fekvő fehér karron lapra tapadtak.

— Meghívó az esküvőjére . . . Ma van . . . Igaz-e, Dönci? . . . Nem, nem . . . hazugság! . . .

Föllobbanó indulata megint átcsapott a szelid megadásba, újra a fénykép után nyult, s mint előbb, enyelegve, gyermekes naivsággal beszélt hozzá:

— Dönci nem visz mást kis falujába, a terebélyes eperra alá, csak Katót, csak Katót . . . Ugy-e, Döncikém?! . . .

— A halvány, kopott csálány függönyök között bekandikált a késő tavaszi nap. — Egy gyöngye, keskeny sugárhenger alány arcára vetődött, föl-kusztolt lassan szeméhez, mintha csak föl akarná szárítani azt a könyncseppet, mely Kató szemében csillogott. A régi, avult butorok, fehér, repedezett padló szegényes, de találó keret volt ahhoz a szánalmat keltő képhez, melyet a székében hátradülő igénytelen, sáppadt, vézna lány nyújtott. A varrógépén beszegés alatt álló hosszú gyolcsással, a gép körül elszórt gyolcsdarabok a lány foglalkozására engednek következtetni. Esztendőök óta áll így e szoba, csak a varrógép tájéka változik időnként. Még a lány öltözéke is az a régi egyszerű fekete ruha, melyet más készített neki, mikor ő nem zakatolhatott gépével, nehogy a mélyen alvónak álmát zavarja. Maga részére azóta nem igen vart bizó. Mert lát nem az övé sem a gyolcs, sem a kattan, másé még a cérna is, másé a rozoga ágy, a párna, asztal, csak a gép az övé. Azt nem szabad lefoglalni, az meg kell, hogy hagyják

neki, mert különben hogy menekülne meg az éhenhalástól?

. . . . . Meg aztán Döncinek is hogy varná azokat a könnyű, pehelyszerű francia batizt ingeket?

Pedig sokat pereget a gép, sok korom száll föl a lámpából, a míg a mindennapi kenyérré valót összszekuporgatja Kató.

— Dönczi . . . Dönczi . . . ugy-e, csak tréfálsz?! . . .

Kató szeméi lecsukódnak. Látni kezd. A mit lát, olyan édes, olyan szép!

Érzi, hogy szíve hevesebben dobog.

Igazi fekete karácsonyt vártak. Akkor nem volt oly hideg, mint a mult télen és mégis vidáman pattogott a tűz a kis vaskályhában, nem mint a mult télen. (A mult télen Dönczi nem igen volt ithon. Valahol jól fűtött szobában könnyen feledkezett meg arról, hogy van, aki fázik, didereg, pedig egy tubarózsa árával meg lehetne annak is szerezni a boldogságot.) Azon az esős téli napon vette volt ki Dönci a másik szobát. Kató ugy reletterált a hazatérő mamának, hogy egy nagyon elegáns, csinos fiatal szobaurat kaptak, aki még többet is hajlandó fizetni, mint amennyire a szoba árát szabták. Meg nem tudta érteni az öreg asszony, hogy adhat valaki többet, mint a menyit kérnek; hiszen ő, mikor rendre járja a jó időből való ismerősöket, rokonokat, négy-öt forint kölcsönért, abból is lealkuszának kettő-t-három . . .

S milyen barátságos fiú volt a Dönci.

Már az első nap bement hozzájuk. Aztán ki nem fogyott a tréfából. Két hét mulva már az asztal körül kergetőztek a fiatalok. Akkor még Kató csak tanulta a varrást, mert hát jó mindent tudni . . . Akkor még nem tudta, hogy milyen gonosz szerszám a tű, s nem sejtte, hogy talán fiatalságát, boldogságát varrja vele majd a vászonba; hát kergetőzhetett, játszhatott, ha mindjárt meg is dörghetta érte a mama. Hiszen bár csak dorgálná most is . . .

Milyen jó is volt Dönci. Nem hagyta magára, beszélt neki, vigasztalta, mikor azt a lenge fátyolt — mely jobban fűd a sötét éjszakánál — a mamára bori-totta. Ha Dönci nincs, kétségbe esik egészen . . . Pedig akkor Döncire is rossz idők jártak. Mert hogy, hogy nem, megszorult nagyon pénz dolgában. S mikor szobabért kellett fizetnie, mosolygott s nevetve csak annyit mondott:

— Katókám, édes, nincs és nincs! Persze, hogy Kató ezt is tréfára vette. De mikor látta, hogy való, mit tehetett egyebet, többet dolgozott, megvont magától mindent, nélkülözött, s gyalog járt-kelt mindenfelé az esőben a városban, hogy munkát szerezzen. Az a kis betegség, az a kis köhögés, az semmi, hiszen majd kiheveri abban a falucsakában, ott a terebélyes eperra alatt . . . Menyivel nagyobb a Dönci baja. Nem elég, hogy tanul ithon, s még többet egyik barátjánál, törnie kell a fejét azon is, honnan szerez pénzt, mert az a sok ezer forinttal tar-

volna ehhez minden magyarizat. Napnál világosabban áll előttünk, hogy egy földhöz ragadt szegény osztály keserves életét fogja be- aranyozni ezen tervnek a keresztültelet.

Csak éppen a minden káknán csomót keresők hozhatnak fel a terv ellen kifogásokat, csak éppen a szemfogató sarlatanizmus mondhatja erre a tervre, hogy egészségtelen.

Ugyan kérem mi a fészkes fülemilével akarnak azok az urak könnyebben segíteni a munkás, a mezőgazdasági és a telepítési kérdéseken? Hát kell-e tisztább, kell-e egészségesebb gyógymód mindezen bajokra, mint az itten ösmeretett tanyás rendszer.

Földhözragadt szegény cseléd- nép (mert módosabb ember nem lehet tanyás gazda) alkalmat nyer önálló gazdálkodás utján való megélhetésre. Kikeresheti a mellékterményekből a holt leltárért nyolc éven át fizetendő 280 frtot, marad az ő és családja megélhetésére 50 hold terményének fele részre, melyből jó áron annyit értékesíthet, amennyire szüksége van. Biztosítva van a család jövője, ha meghal ő, legidősebb fia vagy törvényes örököse lesz a tanyás. — Nyugodt, szép, boldog nap fogja beragyogni az eddig lelkileg agyonnyomorgatott életet. — Független lesz, mert a társasággal szemben csak szerződésbeli kötelezettsége van, szabad lelki akaratát az semmiben sem korlátozhatja.

Főbb vonásokban ezek az előnyök teszik értékessé a tanyai gazdálkodást.

Ha még hozzávesszük mily fontos ipari és kereskedelmi szempontból — a társaság által az egész telepen felállított vasut és árucarnok, a nyersterményeket feldolgozó gyárak, akkor minden erőnköt latba kell vetni, hogy ez

a terv a *Bodroghözön* is keresztülvitések.

A Bodroghözöz mezőgazdasági viszonyait javítani és Sátoralja-Ujhelynek kereskedelmi és ipari életét van hivatva föllendíteni ez a terv.

Szó van arról, hogy Magyarországon különösen az Alföldön, de az ország más vidékein is teremtenek ilyen telepeket. — Mi még gyakrabban is visszatérünk ehhez a nagy horderejű kérdéshez. Addig is tartásuk köteleességüknek a zempléni megyei gazdasági élet irányítóinak a tanyás rendszernek a Bodroghözön való megteremtését előbbrevinni.

A MEGYE ÉS A VÁROS.

— A Petőfi-ünnep epilogusa A »Zemplén« a Petőfi ünnepről irt tudósításában szükségesnek tartja megjegyezni, hogy: »Aból az ünnepből szent kötelessége háramolt reánk« (már t. i. reájok.) És hogy: »Ne csak hivalkodjunk vele, hogy így meg egy, meg hogy *méltóan* ünneptünk« (már t. i. mi.)

No hát kérem, ugy-e bár emlékezzen arra Önök: Megirtuk egyik előző lapunk vezetőcikkelyében, hogy a »Zemplén« kinyomtatott híre szerint Dókus Gyula cs. és kir. kamarás, — talán mint a város közművelődésügyi bizottságának elnöke, mert ez a bizottság is említve volt ott, — Petőfi ünnepet rendez. Szó-ról-szóra köztük azt a hírt. És mivel tudomásul vettük, hogy sem a város közművelődésügyi bizottsága, sem Dókus Gyula, a város nem rendez ünnepet, tehát hozzátűztük ehhez a hírhez azt az egyszerűen következtethető kommentárt, hogy ezek szerint: vagy a »Zemplén« *nem mondott igazat*, vagy Dókus Gyula és illetve a város, vagy a közművelődésügyi bizottság nem akart ünnepet rendezni vagy elállott az ünnepelés rendezésétől. Ugy-e kérem, ebből a hírből csak ezt a következtetést vonhattuk.

Volt azután még abban a hírből az is, hogy a város »*méltóan*« szándékozik megünnepelni Petőfi emlékét.

Hát mivel a város *sehogy sem ünneptelt*, a »Zemplén« tulajdon kifejezését

lesz, jobbau lesz. Kató borogatta szíve táját. Keze megkérgesedett a sok jéves ruha facsarásától. Dehogy lehet erre úgy gondolni vissza, hogy az ember szemre száraz maradjon! Ülhetett naphosszat, éjjeleken át ágya szélén, nézhette kék szemét, megcirógathatta haját, bajuszát, s ha aludt . . . megcsókolta azt a halvány ajkát, mely soha szót ki nem ejtett vidámság, kedvesség nélkül. »Oh, akkor nagyon boldog voltam! Akkor is azt hittem, hogy elveszítem, most is. Akkor az Isten akarta elvenni tőlem, most földi lény. Akkor is az anyém maradt, most is . . . Nem lehet, nem szabad elveszítenem!«

Merengéséből a kapu alatt megálló kocsi zöreje ébresztette föl. Felugrott, az ablakhoz rohant. Visszatartózkodott. Hát ő az! Itt van tehát az utolsó próba. Csak most légy erős, Kató! Ne félj, a tied marad, csak meglepetést akar szerezni neked. Hidd őt elveszítették, hogy annál boldogabban zárd aztán karjaid közé . . .

— Dönczi nem hagy el engem . . . nem . . . Dönczi csak tréfál!

A szomszéd szoba ajtajának zárában nyikorgott a kulcs. Áthallatszott a lépések zaja. Kató figyel, fülel. Mintha öltözködnék valaki. A faszékek megmozdulnak, a mint egy-egy ruhadarab rájuk zuhan. A szekrény ajtajának reccsogó hangja . . . Utazó táská felnyitása . . . becsapása. Kató mosolyog. Nem veszi komolyan.

használva, azt mondtuk, hogy ez igazán »*méltó*« volt hozzá. Ugy-e kérem ez is valami természetes következtetés. Egyebet nem is irhatunk. Több szót és szebb eljárást nem érdemelt ez egész *ünneplést tusoló titkos működés!*

Most már vonja le a nagyközönség azt a szintén nagyon egyszerű következtetést, mit tart a »Zemplén« az ő szent kötelességének.

A mi pedig azt a bizonyos *hivalkodást* illeti: jegyezze meg magának a »Zemplén« egyszer és mindenkorra, hogy semmi néven nevezendő leckét el nem fogadunk senkitől, de különösen nem, olyan laptól, amelynek *ilyenféle szent* kötelességei vannak.

Bíró Pál.

HIREK.

Legujabb házbér fizetés.

Ajánlva azon tisztelt lakóknak, a kik még ezen esetet nem tudják.

»Házbért kellene ma már fizetni« gondolá hazafelé menve *Dijongi* ur.

Igaz ugyan, hogy még csak három hete mulott el, hogy a hátrálékos házbérrel adós maradt, de lelkében óriási harcot viv a két eszme, melyek közül az egyik a »Ne fizess«, a másik a »Fizess« szót sugja *Dijongi* urnak a füleibe.

Négy hosszú álmatlan éjszakán és napon gondolkozik már rajta, hogy melyiket válassza. Az első tisztesség-telen, de hasznos, a másik becsületlen, de káros reá nézve, mert eluszik a szerény djinoki fizetség.

Vége a negyedik napon elhatározta magát.

Óriási lelki-furdalások között érik meg az esze, s rászánja magát, hogy »*nem fizet*«.

Könnyű ezt meggondolni, de megtenni szörnyű nagy dolog, a mit ő maga is elősmer, de találekony elméje nem hagyja nyugton:

»Megvan!« kiált fel, — az utcán járó-kelő emberek meglepetve néznek reá.

»Milyen eszme . . . milyen eszme,

menten »patentet« kérek erre a misztértől.«

Alig várta, hogy haza érjen: — »Asszony! add elő a régi uniformisomat« szólt mély baritonján.

»Ugyan minék?« kérdé az asszony. »Soh'se kérezz« felel türelmetlenül *Dijongi* ur, csak add elő.

»Ugyan mi lelte szegényt« tépelődött az asszony. — Inkább azon gondolkodnál, hogy mikép fogjuk kifizetni a házbért . . .

»Ne papolj asszony, minden rendbe lesz.«

Hamar magára kapja az uniformist, (ruhájáról bizony már hiányzik egy-egy gomb, s egy-egy kapocs és nem is fénylik már ugy, mint valaha), kardját is felcsatolja s teljes diszben megáll a szoba közepén.

»Mi bajod nekem?« kérdi rémülten a feleség.

»Várj s meglátod«, — szól *Dijongi* ur kiüllesztve mellét.

Jó negyedórja már, hogy *Dijongi* ur ott áll a szoba közepén merészen, s mereven.

»Mi lesz ebből?« — kérdé önmagában a kíváncsi feleség.

Kopognak . . . nyílik az ajtó és megjelen a házi ur szerény kis alakja.

Mintha szobor lenne, úgy áll meg az ajtóban, a mint *Dijongi* urat a fényes öltözkében meglátta. — Bejebb lépett néhány másodperc mulva és szólt:

»*Dijongi* ur a házbért ha megmél-tóztat . . .«

»Mit házbért, dörgött *Dijongi* ur, te mersz házbért követelni, leszurlak kutyá . . . — s ezavak elhangzása alatt villámgyorsan rántotta ki kardját, de a fürgé kis házi ur még gyorsabban ugrott ki az ajtón. *Dijongi* ur utána s az udvar közepén sikerült karját megsebeznie. Diadalmárral tért vissza szobájába s büszkén szólt feleségének:

»Asszony adj enni.«

Ezentul minden ebéd előtt felhuzza az egyenruhát s odaáll az ajtóba, nehogy a házi ur bemezzeljen jönni, s már negyedik hónapja lakik ilyen módon, teljesen ingyen.

Mint halljuk, az uniformis szabók nem képesek a lakók megrendeléseit teljesíteni, mert mostanában mindenki ilyen módon óhajtt megszábadulni házbérről. — Hogy sikerül-e az más kérdés.

Ebben és a legkomikusabb, hogy nem mese, de megtörtént dolog.

Különben a megszurtt háziur feljelentette a »patent« feltalálóját a büntető törvényeszkénél.

Marcó.

Augusztus elsején új előfizetés nyílik a „Felsőmagyarországi Hírlap“-ra. Tisztelettel kérjük t. előfizetőinket, a kiknek előfizetése július végével lejárt, hogy a lap megrendelését minél előbb megújítani sietve vedjenek, nehogy a szeptemberben fennakadás történéjék.

— **Értesítés.** A sárospataki ev. ref. főiskolában az 1899–1900. iskolai év szeptember 3-án kezdődik. A főgymnáziumban, a mely három párhuzamos osztállyal van ellátva, a beiratkozások szeptember 5–6–7. napjaiban fognak végbemenni; a theol. és jogakadémia pedig az előadásokra való jelentkezés határideje: szept. 8–9-ike. Az előadások szeptember 11-én kez-

tozó ur nem akar per nélkül fizetni, pereskedéssel pedig sok idő mulva jut pénzhez az ember. Ha pénz nincs, nincs vizsga-díj, nem végezhet. Meg aztán ő is adós, azt is törleszteni kell, különben ellicitálják azt a kis házat eperfájával együtt. És a Dönci azért nem volt szomorú, vidámsága, tréfái, akkor sem hagyták cserbe.

Aztán a Dönci nyájassága igazán fölülmulhatatlan. Távól van tőle minden féltékenység, gőg. Leereszkedő, nem érezteti a maga fölányt s a más szegénységét. »Kínáljon meg, Kató, ma ebédet.« — Máskor meg: »Kínáljon meg, Kató, ma vacsorával! Nem akarok kimenni, aztán magával eldiskuráljátok, mert, Kató, én csak magával tudok szíven, lelkem szerint beszélni!« És nem vetette meg az egyszerű ebédet, vacsorát, oly jóízűen evett, hogy Kató elfelejté szegénységét, minden kieszletét elébe rakta. Ha nem volt, inkább hitelle hozott . . .

— Édes jó Istenem! — sóhajtott a lány. Most az jutott eszébe, mikor Dönci betegem feküdt három hétig itthon. Mi sok aggodalmat, mi sok gyötrelmet állott ki akkor Kató, s most, ha visszagondol erre az időre, mégis ezt tartja élete legboldogabb korszakának. Akkor Dönci mindig itthon volt, senkivel sem érintkezett, még csak könyvvel sem vonta el tőle. Ily kizárólagosan sem azelőtt, sem azután nem volt az övé. Minden órának meg volt ugyan a kétségbejött fájdalma, de minden óra új reményt is nyújtott: jobban

Egy-egy fordulónál megpróbálkoztak a nyolcas kivágásával s aztán derűsen, vidáman megállottak a téglakirály vörös palotájának bejárata előtt. — Kacagva szállottak le a kocsirol és egy angol dalt dudorászva haladtak föl az első emeletre vezető lépcsőkön. Utközben meg-megállottak s úgy daloltak egymáshoz hajoltan, fönn a lépcsőn pedig átfogták az egymás derekát és keringőztek.

— Julcsa hazajött, — dűnyögte Kovács József, a mint kitekintett az ablakon.

A fekete haju leány, a kék pöttyös selyemsapkában, a ki a négy ponnit hajtotta, az a téglakirály leánya: Budapest és Angliában nevelkedett finom teremtés. Olyan, mintha grófi koronával ékes bölcsőben ringatták volna, meghazudtolva azt a mondást, hogy az alma nem messze esik a fájától. Julcsa kisasszony és a téglakirály közt világ-rész feküdt. A világos szöke hölgy pedig egy angol konzul leánya, Lady Adia

Brown, a kivel egy intézetben növekedett a téglakirály leánya.

Kovács Józsefné egyszerű fekete ruhába öltözködött asszony, fekete babos kendővel a fején, fölment az emeletre megnézni a Julesát s kiadni a rendeletet a frústók iránt, mert a Julcsa meg a barátja akkor reggeliznek, a mikor már más Isten teremtése ebédel. Kovács József pedig főlhajtott egy nagy pohár vizet, aztán hátra vetette magát a fakaros széken, kinyújtotta a két csizmát lábát messzire, rágyújtott a csutorás pipájára s nagy gyönyörűséggel be-

lefestült a levegőbe. Számítani kezdte a fejében, hogy mikorára lehet készen az ungvári kaszárnyához rendelt téglaszállítással s azzal a gondolattal szundított el, hogy mégis csak fölséges dolgoz az, ha olyan lánya van az embernek, a kit a Cséki gróf is magának vallana; bezzeg a nagyságos Morgenstern urnak csak három lump fia van, oszt, hogy feszít a középső a huszár ruhájában.

(Folytatása következik)

A szerkesztőség üzenete:

T. T. M. Levél ma ment. Már jobban kissé. Mához egy hétre a viszontlátásra.
N. B. Mád. A honvédséget csak ő Felsőge rendeletére a m. k. honvédelmi miniszter ellen jegyzése mellett mozgósíthatja az 1890. 5. t. c. alapján.
Nem közölte. Szerencse fia. — A meghalt menyasszony. — Az elhalt örökös.

Kiadja:

A SZERKESZTŐSÉG.

Első zemplénmegyei honi butor raktár.

Értesítés.

Van szerencsénk a helybeli és vidéki n. é. közönségnek becses tudomására hozni, miszerint, *Rákóczy-utca, Roth Bernát-féle házban* egy, a mai kor kívánalmainak megfelelőleg berendezett

Butorraktárt nyitottunk

hol is mindentéle stíli: ebédlő, háló, szalon, stb. berendezések a legjutányosabb árban és legpontosabban tognak kiszolgáltani.

Kívánatra bármely e szakba vágó munkák saját izlés szerint, valamint

mindennemű épület munkák

a legrövidebb idő alatt s a legjutányosabb árban elváltaknak.

A n. é. közönség b. pártfogását kéri

2—6

tisztelettel

Büchler Ferencz és Fia.

Ha szép kenyeret vagy süteményt akar ön, kérjen

40—50 deka buzaliszthez 5 krajczárért 2 dekagramm

„Stella“ sütőport

mely jobb minden bécsi gyártmánynál.

Kapható Sátoralja-Ujhelyben: Bilanovits István, Szentgyörgyi Vilmos Malártsik György, Klein Albert, Klein Géza, Behyna Testv., Hazai Adolf, Klein Henrik, Fischer Hani, Glüch Samu, Grünbaum Márkusz Lichteinstein Adolf és Szikszay Róza kereskedésében. 51

Köszönetnyilvánítás.

Ő Fensége Salvator Lipót főherczeg udvarmesterei hivatala.

Általános Asbestáru-gyár.

Ő császári és királyi Fensége Salvator Lipót Főherczeg rendkívül meg van elégedve az asbestalppal bélt cipőkkel. Ő Fensége hosszabb gyalog kiránduláson használta e cipőket és érezte, hogy lábát nem fáradtak úgy, mint más közönséges cipőkénél. Küldök egy pár vadász cipőt, hogy annak a minijára készítsenek másikat asbestalpbéleléssel, ugyanannál a cipőszél s aztán küldjék ide.

Hiszük, hogy e vadászcipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelők, a mint megfelelők voltak a szaloncipők.

Zágráb, 1898. július hó 8-án.

KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a következőket írja:

Tisztelt Doktor ur!

Az asbesthéti cipők kintőeknek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megelint minden láb fájásom, úgy hogy — azt hiszem — lábbajom semmi további orvoslást nem igényel.

Szíves tanácsát köszöni

Dánoson, 1897. évi szeptember 17-én

tisztelő híve

WEKERLE SÁNDOR.

Nincs többé láb fájás!

Óvjuk lábainkat hidegtől,

nedvességtől és meghűléstől.

Sem tyukszem, sem izzadós láb, sem bőr-

keményedés, sem lábdaganat, sem lábégés.

Rövid idejű viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbestalpbéleléssel látja el.

Kettősvastagságú 1 frt 20 kr., egyszerű 60 kr., homoktalp 40 kr., gyermekeknek fele.

Az asbestalpbélelés kitűnőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadsergeknek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár szállítottott. Szétküldés csakis utánvéttel, vagy a pénz előleges beiktatása mellett Felvilágosítások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Viszonteladókknak megfelelő árengedmény.

Asbestáru-gyár

részvénytársaság

Budapest VI. Sziv-utca 18.

20—52

Egyedül eláruló raktár Klein Zsigmond „Kedvencz áruháza“ S.-a., Ujhely Rákóczy-utca 775.

Szegedi Mezőgazdasági Kiállítási Sorsjegyek.

Főnyeremény: 50.000 korona

értékben

és több, kisebb nagyobb nyercemény, összesen

1006 nyercemény 100.000 korona értékben.

Egy sorsjegy ára 20 krajczár

Az összes nyerceményeket kívánatra 20% levonással azonnal készpénzben beváltja Budapesten: a „Hermes“ Magyar Általános Váltóüzlet Részvénytársaság, V. Dorothy-utca 8., vagy Szegeden: a Szegedi Kereskedelmi és Iparbank.

Ezen pénztételek a nyerő kívánságára készek az

50.000 korona értékű főnyereményt egy hasonértékű szegedi mintaszerűen berendezett tanyai gazdasággal is becserélni.

Küzás Szegeden, a kiállítás utolsó napján, 1899. szept. 10-én este 6 órakor.

Sorsjegyek kapható bank- és váltóüzletekben, az összes dohánytözsdekben és egyéb eláruló helyeken.

Viszontelárusítók forduljanak a kiállítást rendező

Gazdasági Egyesületek Országos Szövetségéhez,

3—4

Budapest, IX., Üllői-ut 25., Köztelek.